

כרמלה וייס
מפולת שלגים

כרמלה וייס
מפולת שלגים

מפולת שלגים

שגיא רפאל

אך בעוד ובציורים אלה, האדם ניצב בפני איתני טבע הגדולים ממנו, בלא שיוכל לשלוט בגורלו מולם, יש ווייס ממקמת את דמויותיה כשנדמה והן מציבות עצמן באופן מודע אל מול הסכנה. כך באחד הציורים, דמויות שחורות נושאות מלבן מוארך הנדמה כארון קבורה. מבטה של האמנית, כמספר כל-יודע, משקיף על הסציונה ממרחק, מרחף מעל גרם מדרגות לולייני, המסמן את כניסתה השתלטנית של ה'תרבות' אל תוך חיקו הפראי של היער. בשני ציורים אחרים מתקבצות צלליות של גברים, שנימים דקיקים מרשתים את גופם כסבך, או כריצוד של 'רעש לבן'. אלה עומדים בתוך מכלאה מגודרת, או צועדים אל תוך מנהרת 'חור שחור', העתידה לבלוע אותם לבלי שוב. או אז, מקבלות צמרות העצים משורגות הענפים, תחושה של כלי דם אנושיים, המשתלחים על פני הציור כפוטנציאל חיות מבעבע, אך גם ככזה החונק את מרחב הציור, ומסמן את סופם של גיבוריו. אף נדמה כי ענפים אלו כמו בוקעים כזרועות ממעמקי האדמה, ומאיימים למשוך לקרבה את אלו הצועדים בנינוחות על קליפתה. הדואליות בציורים אלה נובעת מהנרטיב האניגמטי, וממניעי הדמויות- האם הן עומדות מרצונן על סף תהום, או שמא הן עיוורות אליה מבלי דעת?

לצד הסתמכות על תצלומים, מהם "דוגמת" וייס דמויות לציוריה, ניתן לזהות השפעות ממזרח ומערב, שיש והן אולי סותרות באופיין, אולם מתיישבות להפליא בסדרת הציורים הנוכחית. מחד, נדמה כי נופי השגב מציוריו של קספר דויד פרידריך, הרומנטיקן הגרמני בן ראשית המאה ה-19, מהדהדים כאן בשל בני האנוש הניצבים אל מול הטבע האפי, רחב העוצמה. אולם בעוד שאצל פרידריך, משתאה האדם העומד מול הנוף, ביראה מיסטית כלפי נפלאות הבריאה, חש את ההוד האלוהי ואת פלאי יצירתו, הרי שאצל וייס הדמויות אדישות, עסוקות

ציוריה החדשים של כרמלה וייס הם אתרים מבשרי אסון. פלטת הצבעים שלהם מתונה ופסטלית, נעה בין אפורים-סגלגלים, לגווני קרם ובז', ולמראית עין הם נדמים שקטים מאוד, אולי שקטים מדי.

וייס ממקמת דמויות במרחבים מושלגים, בין עצים דקיקים ועירומי צמרת. לעיתים הן נראות כבנות אנוש, בעלות מראה ייחודי, ולעתים כצלליות מונוכרומיות, המסמנות יישות 'נוכחת-נפקדת', מעין צלם נעדר או ריק אנושי. תחושת מסתורין ומועקה מזדחלת במתבונן בציורים בקפידה, ולפתע הם מתגלים כמלאים בשיבושים והסטות מתעתעות. וייס נעה בין שימוש מוקפד במכחולים דקים, לצד שפיכות צבע הנעות בין ספונטניות לשליטה מבוקרת בהם. המתח בן הקו המדויק לכתם, ובין המתוכנן לאקראי, משרה נופך דרמטי של עמידה על הסף, של חיים התלויים על בלימה.

יש והקיום האנושי בציוריה של וייס, משתלב בשלום במרחביו של הטבע. זוג אוהבים יושב על צלע הר, ומביט זה בעיניה של זו בחיבה. נדמה כי כל העולם עוצר אותו זמן מלכת. אולם כתם שחור מתפשט למולם כמטח לבה מתפרצת, מבלי שיבחינו בו, מאיים להשמיד באחת את רגעי השלווה שלהם. גם קבוצת בני נוער היושבים בנינוחות כשגבם אל הצופה, לא חשים אימה מול הזפת השחורה העולה ומבעבעת מרחק קצר מהם. כתמים אלו משמשים כמעין מסך אטום, החוצץ בין הדמויות לעולם, כמצב תודעתי המביט נכוחה אך אדיש, כמו לא רואה את שמולו.

בשני ציורים נוספים, נראות צלליות אדם שחורות וקטנטנות, כשמעליהן ענן וולקני, או סערה, המאיימים למחות אותן כנמלים קטנות. אולם לא ברור האם אלו חשים את האימה המתקרבת, מתבוננים בה בהשתאות, מפנים אליה את גבם באדישות, או מתחילים להתרחק ממנה במנוסה.

כרמלה וייס

מפולת שלגים

P8GALLERY - יולי 2011

אוצר: שגיא רפאל

צילום: סיגל קולטון, סטודיו שוקי קוק

עיצוב גרפי: יוני שביט

נדפס בישראל תשע"א / 2011

© 2011, כרמלה וייס

www.carmelaweiss.com

carmela.weiss@gmail.com

קספר דויד פרידריך, שני אנשים מתבוננים בירח, 1830-1825, שמן על בד, 34.9/43.8 ס"מ, אוסף מוזיאון מטרופוליטן לאמנות, ניו יורק

Caspar David Friedrich, **Two Men Contemplating the Moon**, 1825-1830, oil on canvas, 34.9/43.8 cm, The Metropolitan museum of art collection, New York

בשלהן, כמעט מתעלמות מהסביבה בתוכן הן מצויות, ומעוצמתו הפתאומית של המרחב הנתון. השפעתו של פרידריך מצטללת במיוחד בציור (עמ' 15 בקטלוג) שכמו מתכתב ישירות עם "שני אנשים מתבוננים בירח" (אוסף מוזיאון מטרופוליטן, ניו יורק). אולם בעוד שבציורו של האמן הגרמני, הגברים ניצבים על קרקע מוצקה ובעמדת ביטחון אל מול הירח, הניבט אליהם ממרחקים, הרי שאצל וייס יושבות שלוש נערות, כמריונטות התלויות בין שמים וארץ, או כציפורים המתעתדות לנסוק משם אל האופק הלא נודע, או לנחות אל קרקע המציאות הרחק מתחתן. בנוסף להשפעה מערב-אירופית זו, שואבת וייס השראה מדימויים מזרח-אסייתיים, דוגמת אלה של אנדו הירושיגה, מאסטר ההדפסים היפני, בן זמנו של פרידריך (ראו עמ' 39). ברבות מיצירותיו, צמרות עצים לובשות צורות אלמוגיות, כמעט מופשטות, של מעין שיבוש גרעיני מודע בתוך הנוף המוקפד, המשורטט. וייס מתיקה צורות כתמיות אלה לציוריה, ומחדירה בעירה פנימית אל פני השטח הקפואים של הציור, כאותה לבה מסוכסכת המתבשלת באין רואים, ומבליחה באחת אל תודעת העולם.

תודעתה הפוליטית של כרמלה וייס, יוצרת דימויים של אלימות המפעפת תחת מראית עין שלווה. אין בציוריה זעם יוקד או היסטריה המאותתת את הסכנה המתקרבת. וייס מביאה להשהיית מבטו של הצופה, בעודו מנסה לאתר את נקודת הקונפליקט, הרומזת לו כי אולי לא הכל כשורה.

2011, ספריי ושמן על בד, 27/35 ס"מ
2011, Spray & oil on canvas, 27/35 cm

2011, ספריי ושמן על בד, 30/40 ס"מ
2011, Spray & oil on canvas, 30/40 cm

2011, ספריי ושמן על בד, 76/76 ס"מ
2011, Spray & oil on canvas, 76/76 cm

2011, ספריי ושמן על בד, 61/76 ס"מ
2011, Spray & oil on canvas, 61/76 cm

2011, ספריי ושמן על בד, 61/77 ס"מ
2011, Spray & oil on canvas, 61/77 cm

2011, ספריי ושמן על בד, 90/70 ס"מ
2011, Spray & oil on canvas, 90/70 cm

2010, ספריי ושמן על בד, 60/80 ס"מ
2010, Spray & oil on canvas, 60/80 cm

2011, ספריי ושמן על בד, 61/61 ס"מ
2011, Spray & oil on canvas, 61/61 cm

2011, ספריי ושמן על בד, 30/30 ס"מ
2011, Spray & oil on canvas, 30/30 cm

2011, ספריי ושמן על בד, 80/60 ס"מ
2011, Spray & oil on canvas, 80/60 cm

2010, ספריי ושמן על בד, 44/44 ס"מ
2010, Spray & oil on canvas, 44/44 cm

2010, ספריי ושמן על בד, 27/30 ס"מ
2010, Spray & oil on canvas, 27/30 cm

2010, ספריי ושמן על בד, 30/40 ס"מ
2010, Spray & oil on canvas, 30/40 cm

2010, אקריליק ושמן על בד, 20/20 ס"מ
2010, Acrylic & oil on canvas, 20/20 cm

2010, ספריי ושמן על בד, 40/40 ס"מ
2010, Spray & oil on canvas, 40/40 cm

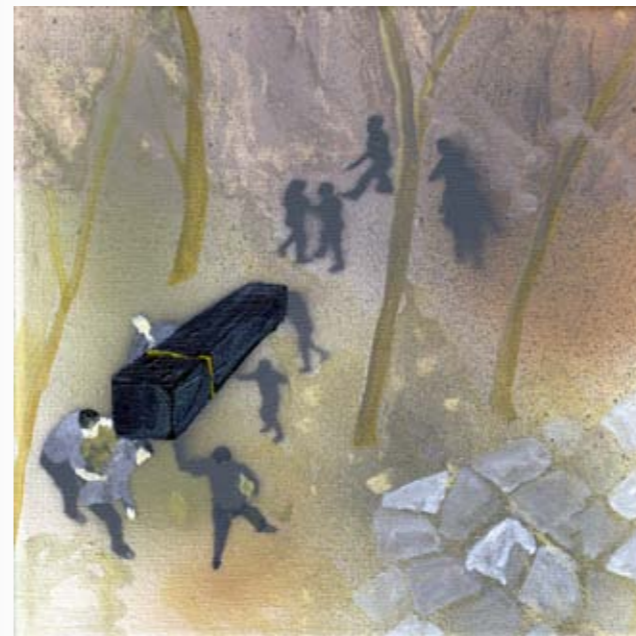
2011, ספריי ושמן על בד, 76/61 ס"מ
2011, Spray & oil on canvas, 76/61 cm

מתווה, 2011, ספריי ושמן על בד, 21.5/25 ס"מ
Sketch, 2011, spray & oil on canvas, 21.5/25 cm

מתווה, 2011, ספריי ושמן על בד, 16.5/24.5 ס"מ
Sketch, 2011, spray & oil on canvas, 16.5/24.5 cm

מתווה, 2011, ספריי ושמן על בד, 20/20 ס"מ
Sketch, 2011, spray & oil on canvas, 20/20 cm

אנדו הירושיגה, גשם לילה בקאראסאקי, מתוך "שמונה מראות אומי",
בערך 1834, הדפס עץ צבעוני, 25.6/38.7 ס"מ

Ando Hiroshige, **Night Rain at Karasaki**, from "Eight Views of Omi" (Omi Hakkei), about 1834, Color woodblock print, 25.6/38.7 cm

tree-tops acquire a sense of human blood-vessels extending upon the painting alike a vibrant revitalizing potentiality, but also one that stifles the painting's space, and marks the end of its heroes. Though it seems that these branches hatch like arms from the depths of the earth, threatening to beguile those who stride nonchalantly upon its crust. The duality in these paintings stems from the enigmatic narrative and the figures' motives – do they stand upon the edge of an abyss of their own accord, or perhaps they are blindly unaware of it?

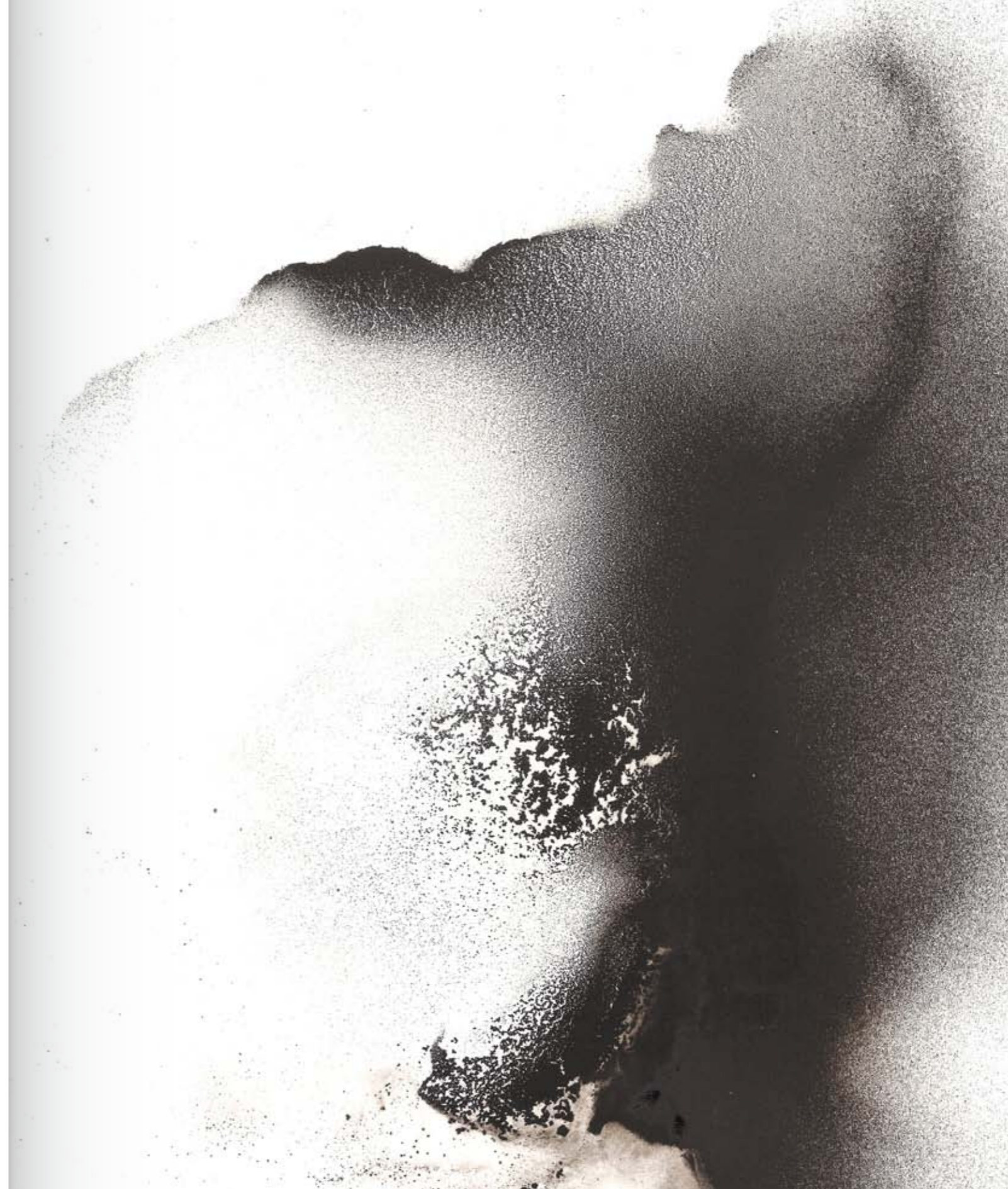
Alongside reliance upon photographs, of which Weiss 'samples' figures for her paintings, Eastern and Western influences are detectable; those are sometimes contradictory by nature, but are harmoniously settled in the preset series of paintings.

On the one hand, it seems that the sublime landscapes from Caspar David Friedrich, the German Romanticist of the early nineteenth-century, resonate here for the humans facing the vast epic forces of nature. However, while in Friedrich's paintings, one stands awestruck facing the scenery, with mystical reverence facing the wonders of creation, sensing the divine majesty and the wonders of His creation; Weiss' figures are indifferent, preoccupied with their selves, almost ignoring the environment in which they are present, and the sudden intensity of the given space. Friedrich's influence becomes particularly clear in a painting (page 15

in the catalogue), which converses almost directly with Friedrich's "Two men contemplating the moon" (The Metropolitan Museum of Art, New York - see page 4). Yet, while in the German artist's masterpiece, the men stand on solid ground and in a secure position, facing the moon viewed from a distance; Weiss has three young women, like marionettes hanging between heaven and earth, or like birds intending to soar from there to the unknown horizon, or land upon the surface of reality far below them.

In addition to this Western-European influence, Weiss draws inspiration from Eastern-Asian images like those by Utagawa Hiroshige, the Japanese print master, Friedrich's contemporary. In many of his works the tree-tops seem coral-like, almost abstract shapes of a kind of nuclear conscious distortion, within the detailed, meticulous landscape. Weiss transfers these blotchy forms to her paintings, inserting an internal blaze to the frozen surface of the painting, like that troubled lava seething unseen, emerging at once to the world's consciousness.

Weiss' political awareness constructs images of aerated violence under the guise of serenity. There is no burning rage or hysteria in her paintings that would signal the impending danger. While the viewer tries to locate the point of conflict, Weiss leads him to linger, intimating that perhaps not all is in order.

Carmela Weiss

Avalanche

P8GALLERY - July 2011

Curator: Sagi Refael

Photography: Sigal Kolton, Studio Shuki Kook

Graphic design: Yoni Shavit

Printed in Israel 2011

© 2011, Carmela Weiss

www.carmelaweiss.com

carmela.weiss@gmail.com

Avalanche

Sagi Refael

Carmela Weiss' new paintings appear as sites prior to a disaster. Their colouration is demure and pastoral, varying between grey-purples, creams, and baizes, and ostensibly they appear very calm, perhaps too calm.

Weiss locates figures in snow-bound sceneries, amongst slender, naked topped trees. Occasionally, they seem human, portraying a singular appearance; sometimes they resemble monochrome shadows, which indicate a present absentee, kind of a lacks form or human void. A sense of mystery and oppression creeps upon the observant viewer, and suddenly they are divulged as replete with distortions and delusive diversions. Weiss manoeuvres between meticulous usages of thin accurate brushes to colour spillages that alternate between spontaneity to moderated control. The tension between the line and the blot, and between the premeditated and the random, lends a dramatic flare of standing on the edge, of life on the verge of suspension.

The human existence in Weiss' paintings merges, at times, with nature's vast expanses. Two lovers sitting on a versant, gazing into each other's eyes affectionately. It seems as if the whole world stops its turn. However, a black splash spreads in-front of them like a blitz of lava, without them noticing it, threatening to destroy at once their serene moments. A group of youths sitting comfortably with their backs to the viewer also do not sense the horror, as they face the

black tar raising and simmering a short distance from them. These stains function as a sealing screen segregating the figures from the world, like a cognisant albeit indifferent state of mind, as if oblivious of what lies ahead.

In two additional paintings, tiny black human silhouettes are visible, with a volcanic cloud or storm hovering above them, threatening to wipe them out like tiny ants. However, it is unclear whether they sense the imminent horror, observing it with awe, turning their backs at it unconcernedly, or beginning to move away in retreat.

While in these paintings man is confronted with the immense forces of nature, without the ability to control his destiny in their presence, Weiss, sometimes, locates her figures seemingly as if they position themselves consciously in the face of danger. In one of the paintings, black figures carry an elongated rectangle that appears like a coffin. The artist's gaze, like an omniscient narrator, observes the scene from afar, hovering over a spiral staircase that symbolizes the dominating entrance of 'culture' into the wild bosom of the forest.

In two other paintings, male silhouettes gather in circle, as thin veins web their bodies like a shrub, or a flickering of 'white noise'. These stand in a fenced corral, or march into a 'black hole' tunnel that might swallow them irretrievably. Then, the branch laced

Carmela Weiss
Avalanche

Carmela Weiss
Avalanche

